

Све је почело пре око месец дана кад сам ушао у аутобус 31 и испред оног места за инвалиде и мајке с децом (узгред, шта бива са очевима с децом? њима не треба устајати?) кад сам угледао рекламу за штрајк глађу. "Штрајком глађу против глади" и на слици празан тањир. То је једна од оних реклама у које морате да се забленете да бисте открили о чему се ради. И поред најбоље воље, нисам схватио шта је у питању осим што сам сазнао да у Србији има пола милиона гладних. И сазнао сам још нешто - да иза те кампање стоји корпорација Б92. Ту ми је понешто одмах било јасније. Ако је од њих, онда је неко велико међународно прање пара, претпоставио сам... Овај пут на рачун гладних, јер на коме ћете да перете паре ако не на угроженим групама? Све остало било би нехумано.

Онда ми је неко послао линк на спот за рекламу за исту ствар на Јутјубу. Ужас! Атмосфера као у играном филму о концентрационом логору из Другог светског рата. Додуше, прво се на споту појављује једна врло добро ухрањена и једра девојка с великим грудима. Али гладна, види се то одмах, јер прво чега се маши у том споту је нож. Кад си гладан, прво зграбиш нож у руке, то сви знамо, па тек онда кашику. Онда се ређају стари људи за празним столовима и тањирима и почиње опште лупање есцајгом по столовима, у најбољој традицији филмова о побунама у затворима. Разуме се, спот је урађен врло професионално. Стручњаци за маркетинг с којима сам разговарао, рекли су ми да само производња једне такве рекламе није могла коштати мање од 20.000 евра. Није ми познато за чије је потребе прављена, вероватно за Б92, али и за остале телевизије, а ваљда је свима познато колико то кошта. Назире се већ на шта циљам... Гладни су махом гладни зато што немају паре, јер од новца се купује храна, нарочито ако нисте довољно вични да је сами набавите у природи.

А шта за крајњи циљ ми треба да урадимо да би гладни били мање гладни? Да им помогнемо? Ма јок! То се од нас уопште не очекује. По идеји онога ко је осмислио ову акцију, ми у знак солидарности 16. октобра такође треба да гладујемо. Да штрајкујемо глађу један дан. Зашто? Да бисмо видели како је то бити гладан? Ма јок! Да бисмо скренули пажњу да има 500.000 гладних у Србији!

Штрајк глађу против здраве памети

Пише: Павле Ћосић

четвртак, 15 октобар 2009 19:54

И онда ја тако гледам у те рекламе и питам се ко је овде луд. Значи, ја сад да гладујем да бих неком тамо пренео поруку да у Србији има пола милиона гладних?

Прво, откуд та информација о толиком броју? Прецизно је наведено 500.000, не пише *о* 500.000. Ако их (или нас) има толико, онда је неко морао и да их (или нас) преброји. Ко их/нас је бројао? Па дајте, ако радимо једну тако скупу и озбиљну акцију, позовимо се на неке изворе. Рецимо: "По подацима Светске организације те и те", или "По подацима те и те невладине организације", а овај априори податак, нарочито ако долази из наведеног извора, делује апостериори нетачно. Да ли уопште има смисла поставити питање да ли је у ту Србију укључено и Косово? Јер, видите, иако претпостављамо да није, требало је то ипак рећи, јер без тог податка не можемо да израчунамо о којем проценту становништва се ради, а то је релевантан податак ако желимо озбиљно да се бавимо том проблематиком и ако тај проблем желимо да решимо. Ствар је у томе што изгледа ова кампања нема за циљ решавање било каквог проблема.

И ко су то гладни? Где је граница између гладног и негладног?

Још нешто ми је пало на памет. Недавно сам сазнао да у Србији живи неки огроман број слепих. Нећу сад ја да се излећем с непровереним бројкама, али сећам се да сам се био запрепастио. Сад замислимо да организујемо кампању да скренемо пажњу другима да има толико и толико слепих, и уместо да отворимо неки фонд за помоћ, на пример тако да свако ко може уложи нешто пара да се тротоари и семафори прилагоде њима, ми дамо силне паре да анимирамо грађане Србије да ставе повез преко очију и тако проведу један радни дан.

Напокон, ко су ти које овим штрајком глађу треба да информишемо о томе да у Србији има толико гладних? Гладне то вероватно не занима, они муче своју муку. Просечно негладни исто углавном муче своју муку како би задржали тај статус, хмм... Можда је ипак ово упућено онима који имају велике количине новца? Да ли они то не знају па треба да сазнају како би се одрекли једног дела свог богатства у име гладних? То би већ имало смисла, али таквих у Србији има врло мало. Било би довољно послати им поштом по један летак и то би коштало неупоредиво мање од ове кампање. Значи да ни они нису циљна група. Ко су онда?

На крају, не знам шта ће се десити тог 16. октобра и како ће проћи тај штрајк глађу, али

Штрајк глађу против здраве памети

Пише: Павле Ћосић

четвртак, 15 октобар 2009 19:54

знам како ће изгледати извештај на ТВ Б92. Јавиће нам уз оне своје увек забринуте погледе и смртно озбиљне фаце да у Србији још није довољно сазрела свест о солидарности с гладнима, упркос томе што се твртка Б92 толико потрудила да их у томе анимира.

Било како било, чак и ако одзив буде фасцинантно и неочекивано велик, једно је сасвим сигурно - гладни од тога неће добити ни корицу хлеба.